

2013. szeptember 24. - Csernik Pál Szende igazán különleges mesterséget választott magának: mesemondó!

Persze, az is lehet, hogy ez a mesterség választotta őt, annyi bizonyos, hogy a gyermekein keresztül találtak egymásra Szende és a mesemondás. Küldetés is ez, hitet adni az embereknek, rávilágítani az élet szépségeire, mely mindig körülöttünk van, csak meg kell látnunk. Küldetés az is, hogy a székely népmeséket az „ízes” mesenyelvükkel elhozza és körbeszórja a történelmi Magyarországon.

– Hogyan kezdte el mesemondással foglalkozni?

– Nyolc évvel ezelőtt volt egy mesenap a gyermekeim óvodájában, akkor arra gondoltam, én is viszek néhány székely népmesét ajándékba. Annyira jó lett a mesélés, a gyerekek annyira tetszett, a közönség annyira beleélte magát a mesébe, hogy azon gondolkodtam, ezt tovább kellene vinni. Hogy hogyan folytassam tovább, egyszer csak jött az a sugallat, hogy rám kerekedik egy nagy szoknya és hogy két lábra állítsam a bábokat, a lábaimra húztam őket – így kezdődött.

Először kineveztem magam lábbábosnak, olvastam és mozgattam a lábaimat a meséhez egy nagy zöld szoknyában, amire rá van varrva egy fa és egy házikó – ez a háttér. Így kerekedik a mese. Azóta már lettem a könyvet és mesélem a meséket, meg bábozok hozzá és így járom az országot.

Ezelőtt mivel foglalkoztál, hogyan jött ez a váltás?

– Olyan mesés világban nőttem fel Erdélyben, amit magammal hoztam. Lényegében a honvágy miatt is csináltam, mert hiányzott nekem ez a székelybeszéd és az a varázslat, amiben felnőttem. Mindig is szerettem a meséket és akkor ez így, mint egy batyu, szépen a lelkemben össze volt csomagolva, a mesenap alkalmával kicsomagoltam a batyut, és azóta is csomagolom.

Azelőtt sok mindennel foglalkoztam. Henkel cégnél dolgoztam, angolt tanítottam egy iskolában, dolgoztam irodában... Nem mentem egyetemre, nem tudtam, hogy mire menjek, mert annyi minden szeretem volna lenni. Érdekelt a színház is, a képzőművészet, a hittanoktatás, a rajz, foglalkozni a gyerekekkel, az öregekkel. Ezt mind nem lehet egyszerre. Inkább lettem a legelső, az anya. Az is szerettem volna lenni, arra készültem mindig, hogy egyszer anya leszek, és először lettem anya, lettem a gyermekeim: Csinszka és Marci, s akkor jöttünk szerencsét próbálni Magyarországra.

Meg is találtam a szerencsém, a gyermekeim által találtam meg. Először Szendehelyen éltünk. Írtam haza a leveleket, hogy úgy szeretem Szendehelyt, hogy el nem feledhetem Sepsiszentgyörgyöt és így búcsúztam: Szende Szendehelyről. Retusáló munkám volt egy kerámiaműhelyben, betanultam, hogyan kell fülezn, hogyan kell kézzel díszíteni a tárgyakat, ezt csináltam évekig, azonkívül öreg nénikre, gyermekekre vigyáztam, takarítottam, tehát

mindent csináltam, hogy meglegyen a kenyérünk.

– Ezzel most tudsz teljes állásban foglalkozni?

– Most már igen. Úgy, mint egy szabadúszó előadóművészt, hívnak mindenfele. Először egy mesével kezdtem, ami belefért egy hátizsákba, azzal elindultam. Szépen alakult: először kis morzsa volt, aztán lett belőle kifli, aztán cipócska, aztán kenyérke.

– Milyen korosztálynak szólnak a meséid?

– Mindenkinek. Olyan jó érzés, mikor a felnőttek kacagnak a mesén. Én azt szeretem, mikor ott van az egész család egy csokorban, mint a rókagomba. Az a legmeghittebb, mikor egy család együtt ül és nézik a mesét, a gyerek az anyukájának az ölében, anyuka is kacag, gyerek is kacag, apukát bevonom a mesébe. Ha valaki egyedül jön, az meg pedig nagy mesecsaládba fogja érezni magát.

– Milyen meséket mesélsz?

– Székely népmeséket. Mikor elkezdtem, az azzal függött össze, hogy nagy honvágyam volt. Amikor mesélek, az a nyelvezet nagyon szép, van egy ritmusa és az olyan jó. Az varázsolja el az embereket, meg engemet is.

– A honvágygal hogyan birkóztál meg?

– Először nehéz volt, két hétig sírtam. Alig tudtak kiszedni az ágyból a gyerekek. Aztán úgy éreztem, hogy nekem ez is a hazám, s újra összekötöm Erdélyt Magyarországgal.

– Többször is megemlítetted a hitet. Ennek fontos jelentősége van az életedben?

– Hát hogyné! Mindenben hittem. A minden számomra azt jelenti, hogy a mindenségben, a teremtkben, a jóságban, az egész kerek világban. A mesékben is hittem, gyerekkoromban rengeteget olvastam, később mindig az istenhitem segített túl a nehézségeken. Amikor elindul a kislány szerencsét próbálni, akkor azért indul el, mert mindenkinek rejteget az Isten szerencsét valahol. Csak hát meg kell keresnie.

– Mennyire aktualizálsz a szövegeket a helyzethez?

– Mindig. Van az alapmese, az egy mag, azt mindig rászabom a közönségre s minden közönség más. Nekik mesélek. Soha nem tudok passzívan mesélni, hanem fontos, hogy az a kör, ahol vagyok, milyen.

– Írsz is?

– Szoktam. Van egy pár mese, amit írtam, de azt a gyermekeimmel együtt találtuk ki. Le szoktam írni az érzéseimet, gondolataimat, azt, ami megérint engem. A facebook-on írom le és az embereknek tetszik. Hitet ad nekik, azt mondták. Mindig arra buzdítom az embereket, hogy higgyenek a jóban. Bármilyen szomorú dolog történik, annak mindig van egy szépsége. Mint ez az ősz is olyan szép, elmúlik a nyár, ugyanakkor olyan szép tud lenni, mikor átölezzük a természet őszbe.

– Érzek benned valamiféle küldetésstudatot.

– Konkrétan éreztem egyszer, mikor az erdőben mentünk vonattal a gyerekeimmel egy kisvasúton Váctól Berkenye felé. Mikor mentünk a vonaton, olyan gyönyörű volt az erdő, hogy

Írta: Adminisztrátor

2013. szeptember 24. kedd -

én akkor nagyon meghatódtam, máskor is meghatódtam már, de akkor nagyon. Mikor leszálltunk a vonatról, pontosan éreztem, hogy Isten azért adta ezt a küldetést rám, hogy a szép magyar beszédet, a szép magyar meséket, a székely népmeséket közvetítsem az embereknek. Azért is, mert abban benne van, hogy szeressünk szeretni.

A mesében mindig az a lényeg, hogy meg kell küzdeni azért, hogy elérd a célodat, benne van minden: szeretet, hit, jószág, vidámság, tréfa, küzdelem, a jó, a rossz.

– Milyen gyakran vannak fellépéseid mostanában?

– Elég gyakran van szerencsére. Főleg most ősszel van a legtöbb, mert iskolák, óvodák hívnak, nagyon sok mesenap van, könyvtárakban könyvnapok...

– Hol szoktál fellépni?

– Legfőképp itt Magyarországon, de sokat hívtak haza Erdélybe is, nemrég voltam Szabadkán, sokat járok Felvidékre, remélem, hogy majd eljutok Kárpátaljára is. Körbemesélem a régi nagy Magyarországot. Ha hazahívnak, hazavinni a mesét, az a legjobb. **Ernyei Bea**